

Стрітення Господа і Спаса нашого Ісуса Христа

Цей празник, який святкуюмо на сороковий день після народження Господа нашого Ісуса Христа, замикає ряд празників, що поєднуються з Різдвом Христовим. А пригадує він нам дві важливі й повчальні події: представлення Господа нашого Ісуса Христа у єрусалимському храмі й водночас очищення Матері Його, Пречистої Діви Марії. Ці тайни справді велики: Всепречиста серед дів підкоряється закону очищення, а Найсвятішого серед святих, Первосвященика Нового Завіту приносять у старозавітний храм з метою викупу.

Згідно з законом Мойсея, жінку, що народила дитя чоловічої статі,уважали нечистою упродовж сорока днів. Протягом цих днів, які називались днями очищення, така жінка не могла торкатися жодної святої речі, їй було заборонено приходити в храм на спільні богослуження (див. Лев. 12, 2-4). По закінченні цього часу їй приписано було принести в храм однолітнє ягня в жертву цілопалення, а голубку або горлицю - в жертву за гріх. Цей закон був нагадуванням про нечистоту, яка перейшла на всіх людей після гріха праородичів, в особі яких ми всі согрішили, і тому, відповідно до науки Церкви, всі ми в гріху зачаті і народжені. Якщо дитя чоловічої статі було первородне, тоді обряд очищення в ізраїльтян поєднувався з іншим обрядом - посвяченням первістків, поставленням їх перед Господом. Обряд

цей установлено як віячність Богові за те, що Він помилував ізраїльських первістків, коли, в часі виходу ізраїльського народу із Єгипту, ангел Господній за одну ніч вразив мечем усіх єгипетських первістків. У пам'ять цього добродійства Божого Господь наказав ізраїльському народу, щоб він посвячував Богу на службу в святилищі всіх своїх первістків. Коли ж згодом Бог вибрал для служіння собі покоління Левія, з'явився припис, щоб первістків чоловічої статі, як власність Божу, були принесено на сороковий день після народження у храм і викуплено за п'ять священних сиклів срібла. Господь наш Ісус Христос, як єдинородний Син Божий, як Цар неба і землі, як законодавець, був вільний від сповнення цього закону, встановленого для синів людських. Однак, як первісток Діви Марії, що прийшов у світ освятити і спасті всіх людей, який говорив про себе, що Він прийшов закон не усунути, а доповнити (Мт. 5, 17), Ісус Христос хотів у всьому, окрім гріха, бути подібним до своїх братів на землі; тому Він кориться закону Мойсея і, як кожне інше дитя, велить представити себе у храмі своєму Отцю небесному.

Так само Пречиста Діва, не підлягала закону очищення, встановленому для звичайних жінок. Однак, наслідуючи приклад свого Божественного Сина, Вона також не хотіла робити жодного винятку в законі, тож стала в ряд звичайних матерів і з почуттям глибокого

викупити за п'ять сиклів.

Хоч це представлення Ісуса Христа у храмі й очищення Його Матері звичайною жертвою убогих було з виду лиш звичайним сповненням ізраїльського закону, та, однак, воно мало набагато вище, таїнственне значення. Зовнішнє сповнення закону є немовби заслоною того великого таїнства, яке розпочалося з тої хвилі: це є початок великого діла спасення, яке Христос хотів згодом довершити на Голготі. Марія, Мати Його, свідома, безперечно, того, з якою метою Її Божествений Син став людиною, уповні корилася волі небесного Отця, віддавала своє наймиліше Дитя на велику хресну жертву і викупила Його немовби лише з тим наміром, щоб виховати це слабке Дитя на таку велику жертву. Св. Отці погоджуються з тим, що Пречиста Діва прийняла добровільно цю неймовірно болісну жертву, і тому Її справедливо називають "відродителькою роду людського", а навіть відносять і до Неї слова, які Спаситель сказав про велику любов свого Отця небесного: "Марія так полюбила світ, що посвятила для нього свого Сина єдинородного".

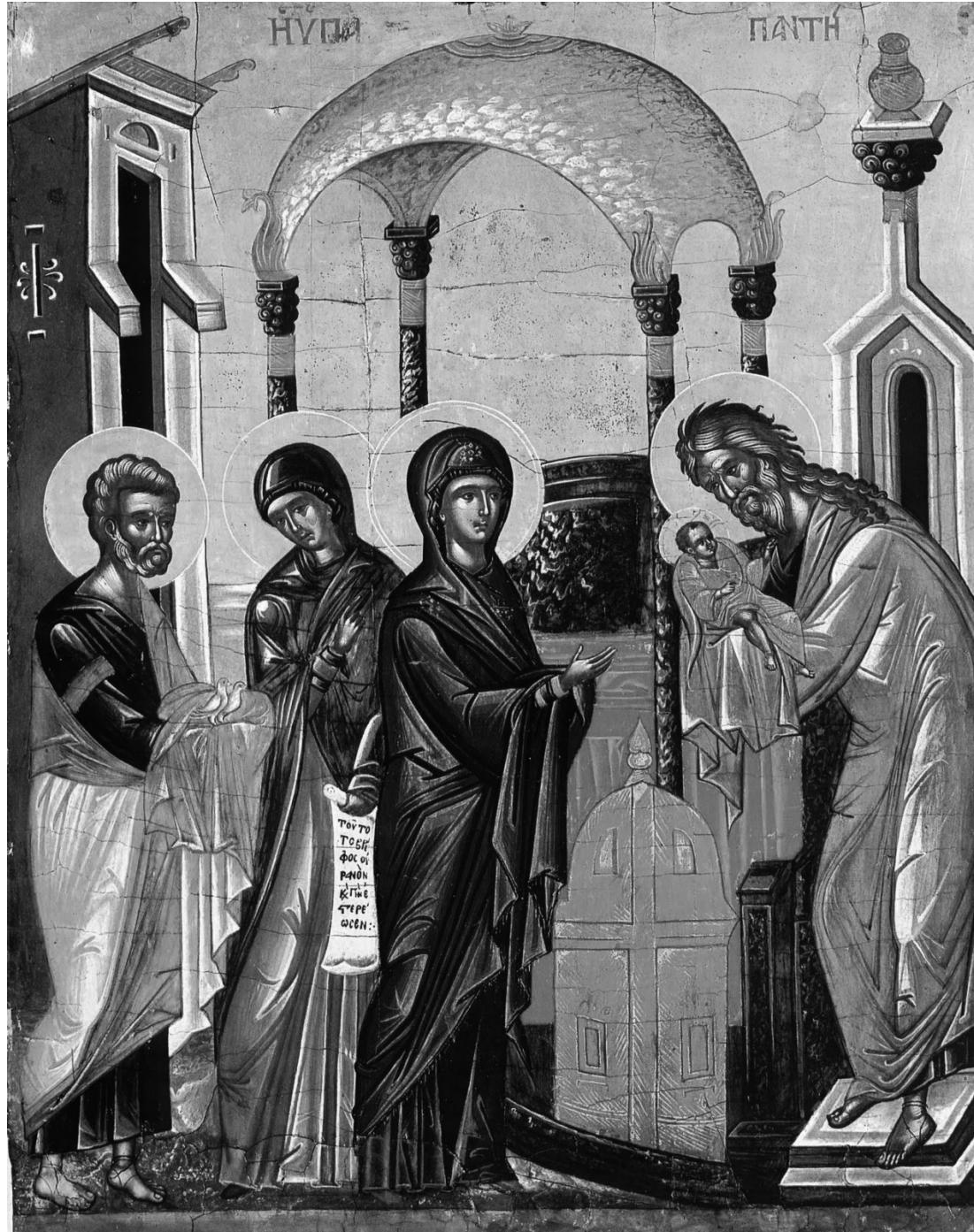
Коли Господа було принесено в храм, лише деякі візінали у Ньюму "Бажаного всіма народами", "Ангела союзу" і Спасителя роду людського, який своїм приходом мав прославити другий храм єрусалимський. Небагатьом Господь об'явив, ким було це Дитя, принесене в храм. А об'явив лише праведним Симеону й Анні. Далі

смирення підкорилася обрядовим приписам закону Мойсея про очищення, хоч сама була нетлінно чистою. Богоматір, що освятила себе народженням Бога-Слова, приходить у храм, аби прийняти освячення від священика. Для нас це справді високий приклад покори і послуху! Марія, хоч і без жодної плями гріха, сповнена покори, прибирає вигляд нечистої, а ми, хоч і обтяжені гріхами та беззаконнями, у своєму гордому самолюбстві часто хочемо виглядати невинними і праведними. Марія з добровільним послухом сповнює закон, до якого не була зобов'язана, а ми часто не робимо того, що Бог сам або через свою святу Церкву дав нам як заповідь. Св. Августин дуже красномовно говорить про цей смиренний послух Пресвятої Діви: "Благодать піднесла Марію понад закон, але покора підчиняє Її законові. Як сповнена покори Її душа і як важко знайти подібний приклад послуху в історії!"

Марія і Йосиф сповнили закон. Господа храму приносять у храм Господа, а Йосиф представляє Господу не свого сина, а Сина Того, хто має в Ньюму уподобання. І сповнююється те, що передбачали і провіщали старозавітні пророки Аггей і Малахія. Марія, хоч і була Матір'ю Господа вселенної, однак жила в убогості й нужді, як і Її Божественний Син, Вона принесла в покорі жертву убогих, а Він, хто своїм словом всемогутнім створив небо і землю, дає себе

розповідає євангелист Лука: А був в Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон; чоловік той, праведний та побожний, очікував утіхи Ізраїля, і Дух Святий був на ньому. Йому було відкрито Святым Духом, що не бачитиме смерті перш, ніж побачить Христа Господа. Він прийшов Духом у храм. І як батьки вносили Дитя-Ісуса, щоб учинити над Ним за законним звичаєм, він узяв Його на руки, благословив Бога й мовив: «Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твоєго за Твоїм словом у мирі, бо мої очі бачили Твоє спасення, що Ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу Твого люду - Ізраїля» (Лк. 2, 25-32). Праведний чоловік, Симеон, чекав на Того, хто мав стати вітхою свого народу, на обіцянного Спасителя, бо що ж іншого, що ж кращого могло бути вітхою і надією праведного, як не Христос, світло світу цього, життя нашої душі, хліб життя вічного, як не Той, хто є дорогою, правдою і життям, як не Той, хто для нас і задля нас став чоловіком, і без якого нема спасення! О, щоб і ми не шукали та не знали іншої вітхи, окрім Ісуса Христа, бо тільки у Ньюму знайдемо спасення від злого і поміч у кожній потребі; до Нього звернімо всю нашу надію і наші бажання, бо лише Він може сповнити ті надії і заспокоїти ті бажання.

(Закінчення на стор. 2)

Станьмо дітьми Божими

В Архікатедральному і Митрополичому Соборі Воскресіння Христового в Івано-Франківську відбулася Різдвяна Архієрейська Божественна Літургія, яку очолив Владика Володимир Війтишин.

У Різдвяному посланні Архієпископ і Митрополит Володимир Війтишин наголосив, що Різдво – це не тільки звичай і обряди, в т. ч. церковні, а насамперед душевні переживання, які супроводжують це свято.

“Сьогодні все говорить нам про прихід на світ Божого Сина: спільній Свят-вечір, церковні богослужіння наасичені радісними різдвяними співами й колядками, святково прибрані помешкання з ялинкою, діухом, а може ще подекуди й із сіном на столі чи соломою на підлозі. Ми поринаємо у неповторну атмосферу Різдва. Але справжнє святкування Різдва Господа нашого Ісуса Христа – це не тільки

спогади з нашого дитинства, не тільки звичай та коляди. Це найперше наше особисте душевне переживання таємниці приходу Бога у людському тілі на світ, щоб його спасти”, – сказав Митрополит у Різдвяному посланні вірним.

На цей рік Владика Володимир побажав бути відкритими на Слово, а наші блаженні новомученики нехай допомагають укріпитися у вірі.

“Не ховайте що віру десь далеко у закутках свого серця, а за прикладом наших блаженних будьте ревними місіонерами у сьогоднішньому споживацькому та егоїстичному світі. Живімо та працюмо так, щоб Ісус не був змушений блокати по стайнках, а знов, що напевно матиме дах над головою. І коли Він постукає, хтось Йому обов’язково відчинить.

Нехай у ваші родинні домівки, місця вашої праці, для всієї нашої багатостражданальної Батьківщини України

Боже Дитя, народжене у Вифлеємі, у своїх маленьких руках приносить дар надії на мир. Нехай цьогоріч згасне вогнище незгоди та зросте бажання пошуку мирного вирішення такої тривалої війни на Сході України”, – привітав Архієрей прикарпатців.

Під час Різдвяної Літургії, яка відбулася в головному храмі міста, Владика Володимир заохотив вірних відкрити серця, щоб стати дітьми Божими – прийняти Христа і наблизитися до Нього.

Стрітення Господа і Спаса нашого Ісуса Христа

(Закінчення, поч. на стор. I)

Тож, коли Марія і Йосиф принесли Дитя-Ісуса в храм, щоб звершити над Ним приписаний законом обряд, тоді ж прийшов сюди й Симеон і, натхнений Святым Духом, тієї ж міті візняв Того, кого так давно і так гаряче чекав. Хоч своїми очима Симеон бачив лише дівственну, ніжну Матір з Дитям у товаристві сивоголового старця, які сповнювали чин, що так часто відбувався на цьому місці, і був помітний знак убогости, однак його духовне око візжало, що це є Найсвятіша родина з усіх тих, які коли-небудь приходили в храм. Внутрішньо просвічений Святым Духом, він почув голос, який промовляв до нього безперечну істину: “Ось є Той, якого ти чекав, якого ти мав побачити перед смертю, ось – предмет твоєї туги і надії, ось – утіха Ізраїля, світло для поган, слава для людей ізраїльських, які чекали Його”. Пройнятий глибокою вірою у Спасителя,, підійшов праведний старець до Пречистої Матері Божої, став оглядати лиць Божого Дитяти і, сповнений великої радості, простягнув свої старечі руки до Нього, а Пресвята Богоматір, винагороджуючи побожність богобоязливого праведника, поклала йому на руки Дитя.

Хто ж був би у змозі описати почуття праведного Симеона? Хто міг би зобразити святу радість, яка наповнила його серце? У ту неймовірно щасливу для нього хвилю забув він про все інше, бо знайшов те, що замінить йому цілий світ. Життя на землі не має вже для нього жодної пригади, бо осягнув те, що було єдиним бажанням його довгого життя, і тому з глибини душі він бажає покинути цей світ; смерть є жадана для нього, бо вже може померти спокійно – він одержав те, що

прив’язувало його до цього життя і до цієї землі, дожив до того, задля чого хотів жити. Тому зі широкого серця він міг уже сказати: Нині відпускаєш раба Твоого, Владико, по глаголу Твоєму з миром; бо виділи очі мої спасення Твоє. Якою ж прекрасною мала бути смерть праведного Симеона, як солодко і щасливо великий праведник мав залишати це життя, з яким спокоєм і підкоренням волі Божій віддавав він духа свого у Божі руки!

Якби ж то і нас спонукала до наслідування ця богобоязливість праведного Симеона і його святий настрій, який так наглядно виявляється у його прекрасній історії! Якби ж то і ми кожного разу, коли заходимо до церкви, до Божого дому, були сповнені такою ж повагою до Бога, затаєного у Пресвятій Євхаристії, як Симеон при вході у храм, коли побачив Спасителя перед собою! Якби ж то і ми, отримуючи цю велику ласку, коли приймаємо до наших сердець Сина Божого, Господа нашого і Спасителя, присутнього у Пресвятій Євхаристії, були сповнені таким самим бажанням найвищого нашого Добра і такою ж пошаною до Нього, як Симеон, коли він узяв Дитя Боже на руки. Якби ж то єдиною радістю і втіхою нашого життя була повага до Ісуса Христа і прагнення поєднатися з Ним. О, тоді б і ми пізнали вже в цьому житті ту розкіш і те щастя, яке пізвав цей праведник, і ми пізнали б той справжній спокій, якого світ дати не може; тоді б і ми, як Симеон, на схилі нашого життя дивилися б на смерть спокійно, і навіть з радісним прагненням її, щоб нероздільно й безнастансно посідати Ісуса Христа.

Після урочистої подячної молитви, праведний Симеон, віддаючи Дитя в руки Його Пресвятої Матері, благослов

вив Пречисту Діву та Йосифа і, провіщаючи, за об’явленням від Духа Святого, хресні страсті Спасителя, продовжив своє пророцтво: Ось цей поставлений для падіння й підняття багатьох в Ізраїлі; Він буде знаком протиріччя (Лк. 2, 34). А передбачаючи, що знайдеться багато таких людей, які не приймуть принесеного в храм Спасителя, повстануть проти Нього й уб’ють Його, праведний Симеон не міг утриматись, щоб не провістити, як тяжко буде тоді Його Матері. Симеон не приховував від Його пренепорочної Матері, що в майбутньому її чекають сльози й скорбота, коли Вона стоятиме при хресті свого улюбленого Сина і дивитиметься на Його страсті та смерть на Голготі. ...та й Тобі самій меч прошиє душу (Лк. 2, 35), – сказав їй святий Симеон. Була там у храмі пророчиця Анна, донька Фануїла, з покоління Асира. У подружжі вона прожила тільки сім літ. Залишившись удою ще в квітучій молодості, все своє життя посвятила на службу Богові при єрусалимському храмі і, як говорить про неї Святе Письмо, не відходила від храму, служачи постом та молитвою день і ніч. Доживши глибокої старості (84 літ), вона, подібно до праведного Симеона, очікувала на втіху Ізраїля. Анна, ймовірно, знала Пречисту Діву, коли та жила при храмі.

«Нині, Владико, можеш відпустити слугу Твоого за Твоїм словом у мірі, бо мої очі бачили Твоє спасення, що Ти приготував перед усіма народами; світло на просвіту поганам, і славу Твоого люду – Ізраїля».

(Лк. 2, 25-32).

До євангельського оповідання про стрітення Господнє передання Церкви додає, що священик Захарія, який тоді був у храмі, вводячи Пречисту Діву Марію з Дитям Ісусом, поставив її не там, де зазвичай стояли жінки, що приймали очищення, а на місці, призначенному для дів, куди заміжні не могли входити.

Це викликало велике нездовolenня та нарікання з боку книжників, хранителів закону, які, не знаючи великої тайни воплощення Сина Божого, вбачали в цьому порушення законного порядку. “Просвічений Божим Духом і знаючи тайну непорушеного в народженні дівицтва, – говорить св. Григорій Нисський, – Захарія не відмовив Матері Діві в храмі місця, призначеного, згідно з законом, дівам, і юдеїв повчав, що людська природа й усе створіння під владне своєму Створителю і що Він управляє ним, а не навпаки; тому в Його волі було показати новий спосіб народження, який не перешкодив Матері залишитися Дівою”.

Коли Йосиф і Марія сповнили в храмі все згідно з законом Господнім, вони повернулись в Галилею, у своє рідне місто Назарет, де Хlop’я ж росло й міцніло, сповнюючися мудрістю, і Божа благодать була на Ньому (Лк. 2, 40).

У пам’ять про зустріч Господа нашого Ісуса Христа з праведними Симеоном та Анною в єрусалимському храмі свята Церква встановила празник, який у церковних книгах називають Стрітенням Господа нашого Ісуса Христа.

В цей день є один звичай, який у багатьох наших церквах практикують: це чин благословення свічки на Стрітення Господнє. Благословення свічки нагадує нам, що Ісус Христос, світло цього світу, в день свого представлення в єрусалимському храмі вперше показав себе всенародно і там Симеон справедливо назвав Його світло на просвіту поганам. Крім того, цей обряд навчає нас, що й ми, як діти світла, повинні ходити у світлі, яке Спаситель приніс нам на землю, повинні йти за тією ясністю, яку отримали через віру, повинні ненавидіти діла темноти і, зодягнувшись у добре діла, виходити назустріч Божественному Нареченному, подібно, як ті мудрі діви зі світлом, тобто з живою вірою, плідною надією і гарячою молитвою.

ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ: святих великих архиєреїв Василія Великого, Григорія Богослова та Йоана Золотоустого

Хоч Церква Христова, переживши страшні часи переслідування, одержала на початку IV ст. повну свободу, то внутрішня боротьба з відживаючими силами поганства цим ще не закінчилась. Навпаки, передбачаючи свою загибел, поганство напружувало всі свої сили, аби, якщо не явно, то таємно підривати християнство. А оскільки уми народів, які ще не могли зрозуміти світлої правди християнства, були в той час опутані сітями поганських традицій і звичаїв, які пройняли ідеєю марновірства, омані і зіпсуваття усе їхнє життя, то численні лжевчителі успішно сіяли зерна різних блудних наук (єресей).

Однак обітниця Божественного Засновника Церкви, що *пекельні ворота її не подолають* (Мт. 16, 18), непохитна. Коли буря еретичних блудів дійшла найвищої сили і загрожувала затопити корабель Христової Церкви, тоді у її проводі з'явилася ціла низка великих керманичів, імена яких немов світила сяють в історії Церкви. Особливо прославилися *трое проповідників великої Троїці, святителі Христові, стовпи віри і вселенної Вчителі*: Василій Великий, Григорій Богослов і Йоан Золотоустий.

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

Святий Василій Великий, архієпископ Кесарії Кападокійської, народився близько 331 р. після Різдва Христового в Кесарії, столиці Кападокії, в Малій Азії. Перші роки свого дитинства він провів під наглядом бабусі, святої Макрини, і глибоко релігійних батьків, Василія, родом із Понту, та Емілії, які з великою ревністю виховували дитя у вірі і побожності. “Коли він удома здобув уже достатню освіту, - а тим часом належало, щоб ніщо хороше не пройшло повз його увагу і щоб у нічому він не віддалився від працелюбної бджоли, яка збирає солодкий мед з кожної квітки, - тоді поспішає із Понту в Кесарію, аби поступити там у наукові заклади”. Там він познайомився з Григорієм Назіянзином (Богословом), який також прибув до Кесарії з метою отримати освіту. Із Кесарії сам Бог і прекрасна спрага знань веде Василія у Візантію - перше місто на сході, яке славилося знаменитими промовцями і філософами, від яких, завдяки своїх природній бистроті та обдаруванням, Василій за короткий час зібрав усе, що найкраще.

Після смерті Євсевія Василія вибрали (у 370 р.) Кесарійським єпископом. За кілька років свого святительства добрий пастир доклав великих трудів для забезпечення спокою і добра як Кесарійської, так і всієї Христової Церкви. У той час імператор Валент, засліплений аріянською єресью, виступив проти Церкви. Об’єджаючи свої землі, прибув він до Кесарії і тут всі свої старання звернув на те, щоб схилити Василія до єресі. Спочатку ласкою старався схиляти його на свій бік, потім став погрожувати забиранням маєтку, вигнанням, мукаами і смертю. “Все те, - відповів архієпистир, - для мене нічого не значить. Смерть же для мене добродійство: вона швидше приведе мене до Бога, для

якого живу і труджусь і до якого давно прямує”. Доносячи Валенту про непохитність і відвагу святителя Василія, Модест сказав: “Переможені ми, царю, настоятелем Церкви; той муж вищий від усіх погроз, твердіший від усіх доводів, сильніший від усіх умовлянь”.

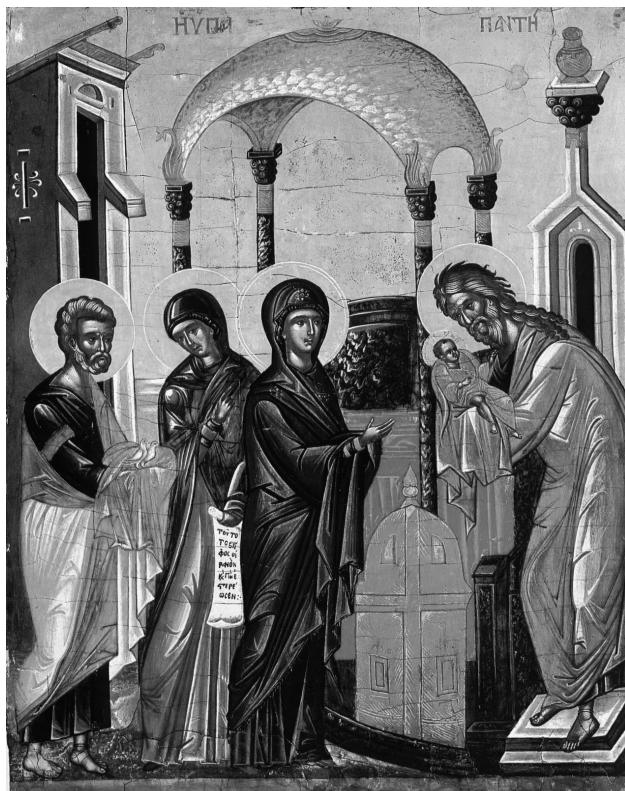
Однак слабке здоров’я з молодості, труди в науках, подвиги духовної досконалості, численні турботи і прикорості пастирської служби завчасу підірвали тілесні сили великого архіпастиря і поклали на ложе смерті. Сказавши останнє слово: *В руки Твої віддаю я духа моого* (Пс. 31 (30), 6), - святитель Христовий, взятий ангелами, радісно пішов з життя...

Зі смертю святого Василія Великого (1-го січня 379 р.) Церква зразу ж стала відзначати його пам’ять.

СВ. ГРИГОРІЙ БОГОСЛОВ

Вселенський учитель і святитель Григорій Богослов - друг, ровесник і сподвижник Василія Великого - прийшов на світ близько 330 р. в Аріянзі, поблизу Назіянза, міста в південно-західній Кападокії. Його батьками були Григорій, який згодом став Назіянзьким єпископом, і Нона. Природно, що маючи вдома в особі своїх побожних, добрих і милосердних батьків постійний живий приклад правдиво християнського життя, душа Григорія вже з дитячих літ училася возноситися до Бога. Григорій вивчав науки в Кесарії Кападокійській, учився у славній Кесарії Палестинській, потім в Олександриї, врешті-решт, в Аtenах. В Аtenах на науку прибув також і святий Василій. Григорій, вже знаючи Василія з Кесарії, тут познайомився з ним ще краще; тоді їхня дружба стала нерозривною на все життя. Знали вони лише дві дороги: у церкву і до школи, - різні забави і веселощі були їм геть чужі. Завдяки своїй ученості і ще більше завдяки строгому чеснотливому життю вони стали відомі не тільки у місті, але й у всій Греції, особливо серед знатних греків.

Тим часом батько Григорія, єпископ Назіянзу, “керуючись батьківською любов’ю, щоб вдергати свого сина духовними путами і пошанувати кращим із того, що сам мав”, проти волі самого Григорія, висвятив його на священика. Засмучений цим, - бо вважав себе недостойним такого високого достоїнства, - Григорій подався в Понт, у пустелю до Василія, який уже давно кликав його до себе. Тут “він знайшов ліки своєму горю”, знайшов усе, чого бажала його душа. Обидва приятелі разом молились, трудилися над Святым Письмом, виконували різну ручну роботу: садили і поливали деревя, носили дрова, ламали каміння.

Коли у 370 р. владичий престол в Кесарії Кападокійській обійняв Василій Великий, то щоб збільшити силу свого архієпископського престолу, він поставив кількох нових єпископів у різних містах і один із них призначив для свого друга Григорія. Василій сам приїхав у Назіянз і, з допомогою батька Григорія, силоміць посвятив його в єпископський чин. Григорій, проти своєї волі, змушений був, як священик, скоритися владній руці архієпископа. У 374 році, після смерті батька, смиренно піддавшись проханням єпископів, Григорій залишився завідателем Назіянзької єпархії, але не надовго. Безнастанно непокоєний усякими труднощами і шукаючи усамітнення, він покинув Назіянз і подався у Селевкію, в монастирі святої Теклі. Тут, переносячи тяжку недугу, Григорій отримав вістку про смерть вселенського світильника - Василія Великого, а неможливість бути на похоронах свого друга подвоїла його горе. Досвідчивши так багато невдач і прикроїв, святитель Григорій уважав, що своє діло він уже закінчив, і чекав лише смерті. Однак Бог розсудив інакше.

Олександрийський єпископ Петро надіслав йому листа, яким давав згоду на його обрання єпископом Константинопольським. А тим часом (381 р.) у Константинополі зібрався Другий Вселенський собор, на якому отці однодушно затвердили Григорія архієпископом столиці.

Останні роки свого життя святитель провів на самоті в рідному Аріянзі, і там не припиняв трудитися для добра Церкви. 7-го лютого 389 р. закінчив свою життя вселенський учитель, якого не був достойний весь світ! Його тіло поховано в Назіянзі. У 950 р., за правління Костянтина Багрянородного, нетлінні мощі святого Григорія Богослова перенесено в Константинополь і зложено у церкві Святих апостолів, поряд з мощами святого Йоана Золотоустого.

СВ. ЙОАН ЗОЛОТОУСТИЙ

Великий святитель народився близько 347 р. після Різдва Христового, в Антіохії. Його батько Секунд служив воєводою у цісарському війську, а маті Антуса була жінка освічена. Йоан вивчав красномовство, філософію та інші науки в Антіохії та в Аtenах у найславніших учителів того часу; успіхи молодого учня вражали навіть учителів.

Прагнучи усамітнення, Йоан, разом зі своїм другом Василієм, вирішив вступити у монастир. Однак маті, хоч і як раділа духовним успіхам сина, просила його відкласти це рішення на пізніше. Після смерті своєї матері Йоан, отримавши багатий спадок, роздав його бідним, відпустив на волю слуг і рабів, а сам пішов у монастир, де віддався побожним подвигам.

Пробувши в монастирі близько трьох років і прагнучи ще тяжких подвигів, він потай залишив братію і склався в пустелі, в антіохійських горах, де провів чотири роки. Строгі подвиги підірвали здоров’я святого Йоана і він, з необхідності, змущений був покинути пустелю і повернутись до Антіохії. Там його радо зустрів єпископ Мелетій і висвятив у сан диякона (381 р.), а через п’ять років Флавіян, наступник Мелетія, побачивши в ньому доброго діяча для Церкви, возвів його в сан пресвітера (священика). У 397 р. помер Константинопольський архієпископ Нектарій і на той престол Боже Провидіння поставило Йоана, щоб зробити з нього не тільки великого святителя, але й великого мученика за правду. Він був рукоположений у чин єпископа і 26 лютого 398 р., проти власної волі, прийняв достоїнство архієпископа Константинопольського.

Коли святий Йоан обійняв архієпископський престол, його первішим ділом було показати себе пастирем-учителем своєї нової пастви. Святитель Йоан всюди виступав за правду і поборював зло, він скликав на себе багато прикроїв, які, згідно зі словами Христа Спасителя, є земною нагородою для всіх його правдивих учнів і послідовників. Врешті ворогам святителя Йоана вдалося у 403 р. скликати проти нього незаконний собор й усунути з престолу.

Доручивши себе Божому Провидінню, святитель вийшов малими дверми із дому і непомітно рушив у бік моря, де його вже чекали вояки, які посадили святителя у невеликий човен і перевезли до Вітинії, в Нікею. З Нікеї, де Йоан пробув близько місяця, чекаючи на призначення місця свого вигнання, архієпистир повезли в Кукус, село у Вірменії, що лежало посеред глухули, як вуста його шепоті: “Слава Богу за все”. Осінивши себе хресним знаменням, великий угодник Божий упав і сказавши: Амінь! - передав свого духа Богу. Сталося це 27-го вересня 407 року. Йому було тоді шістдесят років - вік не великий; із нього упродовж шести з половиною літ він був архієпископом, а три роки і три місяці провів на засланні.

Богоявлення Господнє

19 січня свята Церква відзначила велике торжество – хрещення в ріці Йордан Господа нашого і Спаса Ісуса Христа та Богоявлення. Традиція свята сягає ще сивої давнини, коли люди, за звичаєм, приходили до храму на спільну молитву, а відтак йшли на ріку освячувати воду.

Численні вірні зібралися в Архікатедральному і Митрополичому Соборі Воскресіння Христового на спільні святкові богослужіння. Урочисту утреню і Божественну Літургію очолив Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир, спільно з отцями собору.

Роздумуючи над Словом Божим, під час проповіді Митрополит Володимир наголосив на важливості Святої Тайни Хрещення у житті людини. За словами Владики, ми всі, християни, також по-кликані нести світло Христового Єван-

гелія у нашему повсякденному житті, як це робив св. Іван Предтеча.

На завершення Літургії Митрополит Володимир привітав усіх зі світлим празником, бажаючи міцного здоров'я та Божого благословення.

Після чого на площі Праведного митрополита Андрея відбувся Чин великого освячення води, який очолив наш Владика.

Діти катехитичної школи «Воскресіння» колядували в Соборі

13 січня 2019, у переддень свята Обрізання Господа нашого Ісуса Христа та св. Василія Великого, діти з катехитичної школи «Воскресіння», що діє при парафії Воскресіння Христового, колядували для парафіян Архікатедрального і Митрополичого собору м. Івано-Франківська.

Родинна колядага

Різдвяні свята – це завжди домашнє свято, а коли його святкують цілими сім'ями – це ще й гарна можливість велично проставити Творця, який став дитиною, та почерпнути щось корисне для усіх членів сім'ї.

Так у неділю, 20 січня, в катехитичному центрі при парафії Архікатедрального і Митрополичого собору Воскресіння Христового, з благословення настоятеля парафії митр. прот. Юрія Новіцького, понад два десятки сімей зібралися, щоби спільними колядами прославляти Всевишнього. Зібралися повними сім'ями: від малого до великого.

Захід розпочався зі спільної молитви молебня, який відслужили о. Юрій Прилепський та о. Микола Фрішн – парафіяльні сотрудники. Опісля дітки вчилися розмальовувати смачні пряники, а для батьків священнослужителі підготували короткий семінар на тему «Святкування Різдва в сучасних сім'ях».

В часі тематичної зустрічі кожен з присутніх міг висловити свою думку, так що вийшла велими цікава дискусія. Головна ж мета зустрічі передбачала наголосити на важливості пам'ятати, підтримувати та розвивати наші християнські прадідівські традиції.

Опісля сім'ї знову возз'єдналися та у спільній коляді почали прославляти Бога. Організатори підготували для усіх солодке частвування, як і годиться за нашим звичаєм.

Архікатедральний і Митрополичий Собор Воскресіння Христового

РОЗКЛАД БОГОСЛУЖІНЬ в Архікатедральному і Митрополичому соборі Воскресіння Христового

ПОНЕДІЛОК

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 9:30 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:45 – Вечірня

ВІВТОРОК

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 9:30 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:45 – Вечірня

СЕРЕДА

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 9:30 – Божественна Літургія Івана Золотоустого, Парастас – за упокій душ померлих
- 17:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:45 – Вечірня

ЧЕТВЕРГ

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 9:30 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я, за узалежнених від алкоголю
- 17:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:45 – Вечірня

П'ЯТНИЦЯ

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 9:30 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:45 – Вечірня

СУБОТА

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 9:30 – Божественна Літургія Івана Золотоустого, Парастас – за упокій душ померлих
- 17:00 – Вечірня

НЕДІЛЯ

- 8:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за всяке прошення
- 10:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за парафію
- 12:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за парафію
- 14:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за здоров'я
- 17:00 – Божественна Літургія Івана Золотоустого – за воїнів АТО
- N.B.** У святкові дні розклад богослужіння недільний, в переддень свята о 17:00 відправляється Вечірня з Літією